

Cái Nhà Là Nhà Của Ta

Tôi thích đi dạo chung quanh ngôi nhà mình đang ở. Đang là từng đã, mai mốt không biết sẽ thế nào. Chúa từng bảo: "Đừng nghĩ tới ngày mai. Tương Lai là chuyện của Tương Lai". Tôi cảm ơn Chúa! Tôi thấy nhiều người trước khi ăn cơm họ làm dấu Thánh Giá và đọc Kinh lăm thầm. Tôi luôn luôn nhớ hình ảnh ấy. Ai cũng có cái nhà. Ai cũng có bữa ăn. Có thể có người không có. Tôi từng như vậy, sau cái ngày ngao ngán của tháng Bốn trong quá khứ đời tôi. Nhưng những nơi nào tôi ở, những bữa ăn nào tôi ăn ra sao...tôi cũng không quên. Tôi luôn luôn mừng tôi có trí nhớ...Trí nhớ mù sương, trí nhớ lóa mắt, trí nhớ bão bùng...dù trong tình huống nào, trong cảnh ngộ nào, tôi vẫn là tôi để tôi yêu đời mình, thương tưởng đến người khác. Được gì hay nấy. Mất gì đều là mất rồi. Mọi chuyện như như...

Ngôi nhà tôi ở hôm nay trời mưa, u ám. Tôi không ra sân, ra vườn. Trời lạnh hoa không nở, cỏ không lên...và chim bay đâu hết cả. Tôi đi dạo trên facebook và tôi đọc được một bài văn khiến tôi động lòng. Tôi nhớ nhà Ông Bà Ngoại tôi, nhà của Ba Má tôi, nhiều nhà bà con ở làng Xuân Phong, phủ Hàm Thuận, tỉnh Bình Thuận, năm 1952 trong cuộc Tiêu Thoá Kháng Chiến do Việt Minh chủ trương. Nhà bị đốt, to nhỏ đều phải đốt. Vườn cây trái đốn, lớn bé gì cũng phá, nhất định không cho lính Pháp trú chân, không cho lính Quốc Gia có chỗ ngừng nghỉ. Bà Ngoại tôi chết sau trận đó không lâu. Ba Má và cả gia đình tôi dời về Phan Thiết ở một căn phố của ông Nội chia phần cho Cô Tư tôi bỏ trống. Sau cơn tàn rụi, Ba Má tôi vẫn về chỗ cũ, sáng đi chiều về, dọn dẹp. Má tôi nói một câu mà tôi nghe đứt ruột: Mấy con bồ câu có về, không còn chỗ đậu, đã bay hết...Một thời cả nước ngổn ngang. Một thời nhiều người rất nhiều người ăn bờ ngủ bụi, chết ra tha ma...Ôi cái nhà! Cái nhà thành một giấc mơ tàn tạ như hoa tàn, như lá rụng. Tôi yêu cái nhà của tôi, tôi yêu nước tôi từ ngôi nhà tôi được sinh ra và lớn lên mới mười tuổi. Dĩ nhiên sau đó gia đình tôi cũng có những ngôi nhà khác, kang trang hơn, cũng sân gạch, cũng vườn cây...và cũng tàn rụi hết rồi sau cái tháng Bốn đi vào lịch sử ngàn muôn năm của dân tộc Việt...

Bài văn tôi đọc được, đây này, trên fb của Ngân Hà Trần:

*Ngân hàng đến nói chị đưa nhà cho họ, đổi lại họ đưa chị 50 tỉ.
Chị nghe tới 50 tỉ thấy như ngàn sao trên trời lấp lánh.
Buổi sớm mai, cành hoa rụng lá, chị nhặt từng cánh trả về dưới cội, thì thầm: "trở về với đất nhà".
Rồi chị tưới nước trên đoá hoa sắp bùng nở. Chợt chị ngẩng lên, chùm hoa hồng trắng cười tươi trong nắng.
Chị thấy vui quá, bèn pha ly trà nóng, cắt miếng bánh bỏ vào đĩa và đem ra vườn ngồi.
Trời trong vắt, chị thấy lấp ló mấy bạn bướm đang chụm đầu vào đoá hoa.
Ở trong nhà có tiếng điện thoại, chị vô nghe tiếng hỏi thăm của bạn cũ ở Anh
- Bên này lạnh lắm, nhà Mai sao rồi?
- Đà Lạt cũng lạnh buổi sớm mà nắng chan hoà.
- Bên đó mùa đông cũng có nắng sao?
- Ừa, nắng và hoa bùng nở, quanh năm, kể cả mùa đông
Đêm, chị bật đèn giáng sinh, tự rót cho mình ly vang và bật đèn đọc sách. Chị tự nhủ: "Mình chỉ ở đây thôi, sẽ chẳng cần đi đâu nữa. Sáng nào hoa cũng đợi mình ở vườn nhà, và góc nhỏ nào ở đây cũng mang linh hồn mình cả".*

Hôm sau, nhân viên ngân hàng tới, chị mời họ tách trà hoa mai buổi sớm, dẫn họ xem hoa và hái vài trái cà làm quà biếu. Chị nói, lúc nào rảnh có thể đến nhà chị uống trà. Họ biết đó là lời từ chối thật tinh tế, họ cũng biết những người đã ý thức về thế giới sống của mình, sẽ chẳng bao giờ bán như một món hàng, vì nó vô giá.

Tôi copy rồi tôi paste bài đó, nó như vậy và nó như vậy.

Tôi không có ý kiến gì đâu. Tác giả là ai, không thấy đề tên. Có hai chữ tôi nghĩ nếu viết là "tế nhị" nhẹ nhàng hơn là "tinh tế", nhưng nước mắt khi đã ứa ra thì lòng rạn rụa. Tế nhị có cái "nội hàm" hơi nhỏ, hơi nhẹ nhưng trời đất thì bao la...Tinh tế hiển nhiên là tuyệt vời. Tôi biết ơn fb Ngân Hà Trần và xin chủ nhân "thấu cảm": đứng bên ni bờ ngó qua bên kia bờ, nha nha!

*

Sáng nay của tôi vậy đó. Tôi nói một mình, khe khẽ: "Cái nhà là nhà của ta, công khó ông cha làm ra, cháu con phải gìn giữ lấy muôn năm với Nước Non Nhà...".
Mai, tối mai, Noel..."Vinh danh Thiên Chúa trên trời, bình yên dưới thế cho tất cả những người tôi thương!".

Trần Văn Lệ